

Dve pesmi.

Pesem tista je najlepša,
sladek nanjo je spomin:
Ko so naglji še cveteli,
ko dehtel je rožmarin,
fantje mladi so zapeli
k zvezdam gori sred višin —
jasno zvezde so sijale,
ljubek bil je njih migljaj,
fantom vse so se smejale,
vabile jih v zlati raj . . .

Pesem ta pa je žalobna,
bridek nanjo je spomin:
Cvetje nagljev spet poganja
in diši spet rožmarin,
pesem tiha sama sanja
od ljubezni bolečin —
solnce sije spet topleje,
nam želi stotisoč sreč,
zvezde svetijo jasneje —
mnogo fantov pa ni več!

Tone Rakobčan.

